

נקודות של אור

סבלנות
...enj

דיבורים מאירים טזכיננו לטמוע מפי כ"ק מרן רבינו שליט"א - בטיעור חומט רט"י ליל טיטי פרטית פקודי - חזק תטפ"ד

עד דלא ידע - גרסת התשפ"ד ...

ארבעים שנה חיו עם ישראל באטמוספירה אחרת.

ארבעים שנה של חיים בצילו של משה רבינו, ארבעים שנה שהיהודי קם בבוקר וזוכה לשמוע דיבורים מגדול הנביאים.

אלה היו ארבעים שנה של 'דעת', ארבעים שנה של רגש עצום, של מעיין מים חיים שלא נגמר. כל מי שחי בדור הזה - הפך להיות חלק מ'דור דעה'...

אבל אז, ברגע אחד, הכול נגמר.

ז' אדר מת משה רבינו, ולא ידע איש את קבורתו.

תשע מאות שנים אחר כך, יושב לו המן האגגי צורר היהודים בביתו וזומם להשמיד להרוג ולאבד את כל היהודים.

הוא מפיל גורל - ולא יודע את נפשו מרוב שמחה.

התאריך שעלה בגורל - אין מתאים ממנו! זהו החודש שבו נעלם מעם ישראל המעיין הזך של הדעת, זה החודש שבו עם ישראל איבד את מקור החיות!

וכאן היתה הטעות שלו.

כי אצל המן הרשע, אם משה רבינו מת - נגמר העולם. אם אי אפשר להרגיש את ה'דעת' בידיים, אם אין משהו למשש, אם אני לא 'מרגיש את זה' - זה לא קיים...

הוא לא ידע שאצל עם ישראל הכול עובד קצת אחרת.

אצלנו, זה שגופו של משה רבינו נעלם מהשטח - רק מחבר אותנו עוד יותר ל'דעת' שלו! כי עד ז' אדר עוד היינו יכולים להיות תפוסים איכשהו בחיצוניות, ברעש ובבלאגן, ב'מאצב' שמסביב...

אבל ברגע שהגוף נעלם? באותו רגע אנחנו מתחברים נטו לנקודת האמת, ושם - הכול הרבה יותר חי.

לא ידע המן הרשע, כי באותו רגע שמת משה רבינו - באותו רגע הוא נולד מחדש בלבבות של כולנו.

לכולנו יש תקופות בחיים שה'דעת' נעלמת.

רק אתמול היית מחובר, הרגשת את החיבור להשם בכל נימה בנשמתך - ופתאום זה נעלם. אתה כבר לא 'מרגיש' את זה...

התופעה הזו חוזרת על עצמה בכל שטח בחיים. לא רק ברוחניות.

האדם חי עם כל מיני דברים שנותנים לו תחושת ביטחון, כישרונות, הצלחות, מקום עבודה מסודר, רעיונות, לקוחות, חברים טובים, יכולות, סגולות...

וביום בהיר הוא מגלה שאותו דבר שנסך בו תחושה טובה - מתברר כמשענת קנה רצוף. זה נעלם. כבר לא מוכיח את עצמו...

הרגעים האלה קשים מאוד. כי האדם מוצא את עצמו מנסה להיאחז במשהו - ללא הצלחה.

הכאב הכי גדול שלנו, הוא הכאב הזה. כאב של אנשים שמגלים כמה הם פגיעים, ושהדברים עליהם הם סמכו עד עכשיו - מתבררים כלא יציבים.

אליהו הנביא, היו לו תלמידים רבים שהסתופפו בצילו, טעמו את זיו השכינה, התענגו מרוח הנבואה. אליהו הנביא היה כל חייהם, זה מה שנתן להם משמעות.

ויהי היום, הם רואים בנבואה שמחר עומד אליהו הנביא להיעלם מהעולם.
נסערים ומבוהלים הם רצים לגדול תלמידי אליהו הנביא, אלישע, ומספרים על דבר החזיון.
"אין לכם מה לדאוג!" אומר אלישע, "אליהו הנביא לא ייעלם!"
טוב. אם התלמיד הגדול אומר זאת בביטחון מוחלט – כנראה הוא יודע על מה הוא מדבר...
אבל למחרת – אליהו הנביא עולה בסערה השמימה...
והתלמידים, הם מגיעים לחפש את אליהו, חמושים בהבטחתו של אלישע.
אבל אלישע אומר להם – אל תמשיכו לחפש את אליהו, הוא כבר לא יחזור...
והתלמידים המשיכו לחפש, ולא מצאו אלא את הגלימה, את האדרת של אליהו.
זה הסיפור המתואר בנביא, והסיפור הזה מעורר שאלה: האם אלישע חזר בו?! על סמך מה הוא מבטיח שאליהו הנביא לא עומד להיעלם, ומה קרה פתאום?
המסר העולה מהסיפור הזה, משמעותי מאוד גם לרגעים הכואבים המתוארים לעיל:
התלמידים של אליהו הנביא חיו בצילו של רבם הגדול, אבל את מה הם חיפשו? האם את ה'געדאנק' שהוא מוכר? האם את החיבור להשם שהוא נתן? או שהם חיפשו את האווירה וההמולה, את הרווחים החיצוניים של הקשר עם אליהו הנביא?
אומר להם אלישע הנביא: אליהו הנביא לעולם לא ייעלם מכאן! כי לפנימיות שלו, לנקודה שהוא עבר איתה בעולם – תוכלו להתחבר עד סוף כל הדורות...
אבל אם אתם מחפשים את הגוף שלו – אז אכן, הוא נעלם ולא ישוב יותר...
אמר הרבי: הרגעים האלה, בהם אנחנו מוצאים את עצמנו בלי ה'דעת', בלי הדברים שעליהם הסתמכנו רק אתמול, ברוחניות ובגשמיות – הם רגעים עצומים של הזדמנות!
אם אתה מצליח לשתוק באותם רגעים, ולנטרל את הרגשות והתסכולים החיצוניים של האגו האנושי שנפגע מאיבוד ה'דעת', אם אתה מבין שהקדוש ברוך הוא הוא זה שהחליט שעכשיו לא יהיה לך את הדעת, וזה לא כי הוא רוצה חלילה לפגוע בך, אלא פשוט כי הוא רוצה להביא אותך לנקודה עמוקה יותר של קשר – אתה מנצל את הרגע החלש והפגיע הזה לחיבור עמוק יותר!
כי כל עוד היה לך את הדעת, את ה'ברען' בעבודת השם, כל זמן שהרגשת את האמונה, ויכולת למשש בידיים את החיבור להשם – זה היה מוגבל. כי הקדוש ברוך הוא הוא 'טמיר ונעלם', הוא הרבה יותר גדול ומופשט מכל תפיסה והבנה אנושית!
אבל כשאתה מגיע למקום שבו אתה לכאורה לא מרגיש כלום, ואין לך שום הישג שנותן לך תחושת ביטחון, באותם רגעים אתה נמצא במקום שהכול 'טמיר ונעלם' – ושם אתה מסוגל להתחבר באמת לבורא הטמיר והנעלם!

לנחש יש תקופות בחיים שבהם הוא בלי עור לגופו. העור הישן מתקלף ממנו, והוא נשאר ערום ופגיע.
באותם רגעים, אם הוא ינסה להילחם עם המצב, אם הוא ינסה להוכיח לעצמו שהוא עדיין חזק ולא פגיע – הוא עלול למצוא את עצמו פצוע וחבול.
מה עושה הנחש? מתחבא בין הסלעים, ממתין בסבלנות – עד שעור חדש עוטף אותו, והוא יוצא לאור נאה ורענן הרבה יותר...
כשהבורא לוקח מאיתנו את הדעת, כשה'מוחין' נעלמים, כשהדברים שעליהם סמכנו מתערערים – כל מה שמבקשים מאיתנו זה סבלנות. לחכות, להמתין, לשתוק, לקבל את רצון השם.
להכיר שאני מוגבל.
ואז, כשאתה נכנע לרצון השם – אתה מאפשר לאור החדש להופיע, ולתת לך דעת חדשה וחיבור עמוק יותר לאין סוף...
אמר הרבי: אדם הראשון נפל בזה. הוא היה מוגבל, הקדוש ברוך הוא נתן לו הוראה לא לאכול מעץ הדעת, וההגבלה הזו סחררה אותו! הוא 'מת מסקרנות', הוא לא התאפק...
אם הוא היה מתאפק, הוא היה 'חי מסקרנות'! אם רק היה מחכה שלוש שעות – היה אדם הראשון מביא את העולם לתיקון על ידי הסבלנות וההכנעה, וההתאפקות מול הסקרנות היתה מביאה אותו לשיא החיבור...

יו"ל ע"י 'נקודות של אור' - ספינקא, ע"פ הכנת הכותב. ניתן לקבל ככית פדרטנו רחוב דונולו 11 בני ברק

או בכתובת המייל: a0504171897@gmail.com